

РЕШЕНИЕ

№ 1351

гр. София, 12.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 30 състав, в публично заседание на 10.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мая Сукнарова

при участието на секретаря Кристина Алексиева, като разгледа дело номер **10627** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.28 от Закона за хазарта (ЗХ).

Образувано е по жалба от „Елит СН 18“ ЕООД, подадена чрез упълномощения процесуален представител адв. М. Г., срещу решение № 000030-8176/26.09.2025 г., издадено от заместник изпълнителния директор на Националната агенция за приходите (НАП) за изпълнителния директор на НАП, съгласно заповед за заместване № 3-ОПР-30-23/07.04.2025 г. С него е оставено без уважение искането на жалбоподателя за възстановяване на преведената по сметка на НАП държавна такса по чл.30, ал.6 от ЗХ, изчислена съобразно §22, ал.1 от ПЗР към Закона за държания бюджет на Република България за 2024 г. (обн., ДВ, бр.106 от 2023 г., в сила от 01.01.2024 г.) в размер на 65000 лева за игрална зала с адрес: [населено място], [улица].

С жалбата се твърди, че обжалваното решение е незаконосъобразно, постановено в нарушение на административнопроизводствените правила и в противоречие с материалноправните разпоредби. Жалбоподателят счита, че заплатената държавна такса по чл.30, ал.6 от ЗХ в размер на 65 000 лева за поддържане на лиценз след неговото предсрочно прекратяване се явява недължимо платена. Иска оспореният акт да бъде отменен и преписката – върната на административния орган за ново произнасяне, като исканата сума бъде възстановена. Претендират се разноси.

Ответникът – изпълнителният директор на Национална агенция за приходите в изразено в съпроводителното писмо, с което административната преписка е изпратена в съда писмено становище оспорва жалбата като неоснователна. Моли за отхвърлянето ѝ, както и за присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд - София град, второ отделение, 30-и състав, намира жалбата за

процесуално допустима, тъй като същата е подадена от надлежна страна, при наличие на правен интерес и срещу подлежащ на обжалване административен акт. Спазен е и преклузивният срок по чл.28, ал.1 от ЗХ, доколкото оспореното решение е връчено на дружеството на 26.09.2025 г., а жалбата срещу него е подадена на 07.10.2025 г.

Разгледана по същество, жалбата е и основателна.

От данните по делото се установява следното:

С решение № 000030-2848/12.03.2024 г. на изпълнителния директор на НАП е продължен лиценз на „Елит СН 18“ ЕООД за организиране на хазартни игри с игрални автомати за срок от 5 години за игрална зала с адрес [населено място], [улица], като срокът на действие на издадения лиценз е до 23.05.2029 г.

На 30.12.2024 г. жалбоподателят е отправил искане за прекратяване срока на действие на издадения лиценз за игрална зала: [населено място], [улица]. По направеното искане е издадено решение № 000030-783/29.01.2025 г. на изпълнителния директор на НАП, с което лицензът на „Елит СН 18“ ЕООД е предсрочно прекратен.

Със заявление с вх. № 55-30-7491/02.05.2025 г. „Елит СН 18“ ЕООД е поискало от изпълнителния директор на НАП да му бъде възстановена сумата от 65 000 лева, представляваща внесена държавна такса по чл.30, ал.6 от ЗХ. В заявлението е посочено, че лицензът е прекратен и поради това таксата се явява недължимо платена. Приложено е платежно нареждане от 20.05.2024 г.

Последвало е издаване на оспореното решение № 000030-8176/26.09.2025 г., с което искането за възстановяване на преведената по сметка на НАП държавна такса по чл.30, ал.6 от ЗХ в размер на 65 000 лева е оставено без уважение. Административният орган е приел, че за жалбоподателя не е съществувало задължение за заплащане на сумата, изчислена съобразно §22, ал.1 от ПЗР на ЗДБ за 2024 г., тъй като посочената разпоредба се отнасяла за организатори на хазартни игри с игрални автомати с лицензи, издадени преди 01.01.2024 г., а лицензът на „Елит СН 18“ ЕООД за игрална зала с адрес [населено място], [улица] бил издаден с решение от 12.03.2024 г. Освен това, след извършена проверка е установено, че дружеството не е заплащало сума, изчислена по реда на §22, ал.1 от ПЗР на ЗДБ. Заплатената от него сума в размер на 75000 лева представлявала определената държавна такса за поддържане на лиценза, с оглед на което искането за възстановяването ѝ било неоснователно. Решението е издадено от заместник изпълнителния директор на НАП за изпълнителния директор на НАП, съгласно заповед за заместване № З-ОПР-30-23/07.04.2025 г.

При така установените факти, Административен съд – София град достигна до следните правни изводи:

Съгласно разпоредбата на чл.168 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл.146 от АПК, като проверява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби при издаването му и съобразен ли е с целта на закона.

Оспореното решение е издадено от заместник изпълнителния директор на НАП Е. Н. за изпълнителния директор на НАП на основание заповед № З-ОПР-30-23/07.04.2025 г. С посочената заповед изпълнителният директор на НАП е оправомощил заместник изпълнителния директор на НАП Е. Н. при негово отсъствие да упражнява предвидените от закона правомощия на изпълнителния директор на НАП (т.1 от заповедта). В заповедта е предвидено също, в случай на отсъствие на Е. Н., правомощията на изпълнителния директор на НАП да се изпълняват от заместник изпълнителния директор на НАП – М. К.. Това оправомощаване е сторено на основание чл.10, ал.1, т.1 във вр. с чл.10, ал.2, изр.2 и чл.13, ал.1 от Закона за НАП.

Съгласно чл.10, ал.2 от Закона за НАП, изпълнителният директор може да възложи част от

правомоцията и дейностите по ал.1 със заповед на заместник изпълнителните директори, директорите на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“, главния секретар, директорите на териториални дирекции в рамките на териториалната им компетентност или други служители от централното управление. Според изр. второ на цитирания текст, при отсъствие правомоцията на изпълнителния директор се упражняват от определен от него заместник изпълнителен директор.

По силата на Тълкувателно решение № 4/2004г. по т.д. № 4/2002 г. на ОСС от ВАС, компетентността на всеки административен орган е нормативно определена. Д. представлява възможност, предвидена в закона, временно - за определен случай или период от време, съгласно конкретната обстановка и преценката на горестоящ административен орган, той да предостави част от правомоцията си на някой от подчинените му органи. Заместването се извършва в случаите, когато лицето, титуляр на правомотия, е в обективна невъзможност да ги изпълнява. В тези случаи предвид необходимостта от непрекъснато функциониране на административния орган, по силата на изрична писмена заповед, отсъстващият титуляр нарежда заместването му от друго, подчинено нему лице. За определения период заместващият изпълнява правомотията на замествания в пълен обем, като върши това от името на замествания орган.

В случая в т.1 от заповед № 3-ОПР-30-23/07.04.2025 г. на изпълнителния директор на НАП изрично е посочено, че при негово отсъствие заместник изпълнителният директор на НАП следва да упражнява предвидените от закона правомотия на изпълнителния директор на НАП. Оспореното решение е подписано с отбелязване „за изпълнителен директор“, от което следва, че заместник изпълнителният директор се е произнесъл от името на изпълнителния директор. Този начин на оформяне на волеизявлението се използва именно в случаите на заместване, при които определено от органа лице се произнася вместо него.

При това е следвало да бъдат представени доказателства за това, че към датата на постановяване на обжалваното решение (26.09.2025 г.) титулярът на правомотия е бил в обективна невъзможност да ги изпълнява. Тъй като по делото не бяха представени доказателства за отсъствието на изпълнителния директор на НАП на датата на издаване на оспореното решение – 26.09.2025 г., с разпореждане № 35070/24.10.2025 г. по настоящото дело съдът указа на ответника най-късно до насроченото по делото заседание да представи такива. Указанията не бяха изпълнени нито с нарочна молба, нито в проведеното по делото открито съдебно заседание. С оглед на това, че не са налице доказателства за обективната невъзможност на титуляра на правомотия да осъществява същите в периода, в който е замества, съдът обуславя извод, че не са били налице условията на заместване, съответно обжалваното решение е издадено при липсата на компетентност.

Издаването на административен акт без необходимата компетентност води до нищожност на акта. По изложените съображения съдът намира, че оспореният пред него акт е нищожен, поради липса на компетентност на издателя му, което обуславя обявяването на неговата нищожност.

При този изход на спора на жалбоподателя се дължат разноси, които са своевременно претендирани по представен списък. Същите са в размер на 2700 лева, от които 50 лева за внесена държавна такса и 2650 лева за заплатено адвокатско възнаграждение. След превалутирането тази сума се равнява на 1380,49 евро.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2, предл. първо и чл.173, ал.2 от АПК, Административен съд – София град, второ отделение, 30-и състав,

РЕШИ:

ОБЯВЯВА нищожността на решение № 000030-8176/26.09.2025 г., издадено от заместник

изпълнителния директор на НАП за изпълнителния директор на НАП, съгласно заповед за заместване № 3-ОПР-30-23/07.04.2025 г.

ИЗПРАЩА административната преписка на изпълнителния директор на НАП за ново произнасяне при спазване на дадените с мотивите на настоящото решение указания по тълкуване и прилагане на закона.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на „Елит СН 18“ ЕООД сумата от 1380,49 евро, представляваща разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд.

Съдия: